

14. évközi vasárnap A. 2014.

Bevezetés

Szeretettel köszöntöm a jelenlévő testvéreket, a rádión keresztül ebbe a szentmisébe bekapcsolódó hívőket, vizek partján, vagy hús tájakon üdülő testvéreket, de a kórházakban és szociális otthonokban, szenvedéseikkel Krisztus szenvedését kiegészítő testvéreket is.

A felvezetőben hallották, hogy a Kapisztrán Szent János Templomból történik a szentmise közvetítése.

De hol is van ez a templom? És mikor, s hogyan került ide?

A Fővárosban, a második kerületben van, a Törökvész út elején.

És mikor került ide? A második világháború befejezése után. Az előző templom, a Veronika kápolna az utcai harcok következtében elpusztult. Egy ideig az Áldás utcai 1948-ban, a hatóságok, minden indokolás nélkül megtiltották a misézési lehetőséget. Akkor a Margit körüti egyházközség elhatározta, hogy új templomot épít. Keresték a megfelelő helyet, telket. A magyar írok akkori fejedelme, Herczeg Ferenc a Törökvész út és a Tövis utca sarkán lévő telkét szinte jelképes összegért odaadta ezt a telkét, az egyházközségnek. Mindszenty Bíboros úr utolsó templomépítési engedélyével, gyorsított tempóval, nyolc hónap alatt fel is építették a templomot, a kifosztott nép adományaiból. S épp 65 éve, hogy felszentelték, 1949. július 10-én. S itt áll most, mint Budapest ékszerdobozza.

E bevezető után, térjünk át a mai szentmise evangéliumának a mondanivalójához.

Isten népének örök példaképe: Urunk Jézus Krisztus, a mai evangéliumban hálát ad azért, hogy a kicsinyeknek nyilvánította ki Isten az ő bölcsességét. S élete is azt mutatja, hogy a hívő embernek mindig a „kicsinyek”, a kitaszítottak és a szegények oldalán kell helytállnia. Aki ezt nem teszi, maga is szegénnyé válik és üres kézzel áll Isten előtt.

Vajon miről tanúskodik a mi múltunk és jelenünk? Helytálltunk-e a szegények és a kicsinyek oldalán, vagy magunk is szegény lelkűekké váltunk? Isten segítségére és irgalmára mindenképpen rászorulunk.

Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Gyóonom a mindenható Istennek és nektek testvéreim, ...

Irgalmazzon nekünk a mindenható Isten, bocsássa meg vétkeinket és vezessen el az örök életre.

Evangélium után

A művészek, s a szónokok, számára is, mindig jóleső érzés, ha hozzáértő közönség, s telt ház előtt szerepelnek. A teljesítményre mindig ösztönzőleg hat a hozzáértő hálás közönség, az éles tekintet, a finom hallás, az értő elme, s az érző szív jelenléte.

Ilyen szempontból érdemes megvizsgálunk azt a kérdést, hogy miféle közönsége volt a földön járó, ígét hirdető Üdvözítőnknek? Az evangéliumból kiviláglik, hogy elsősorban egyszerű, tanulatlan, tisztaszívű, romlatlan nép sereglett köréje. Nem a tudósok, nem a papok, nem az írástudók, nem a farizeusok öntelt gyülekezete! Tudta ezt az Úr Jézus is, de nem sópáncodott miatta. Ellenkezőleg! Hálát adott az Atyának, hogy boldogító üzenetét elrejtette a

bölcsek előtt, és a kicsinyeknek nyilvánította ki.

Ahogy a Jézus korabeli világ szemében bölcseknek hitt népvezetők: a farizeusok és írástudók elől is, de a Jézust követő korok öntelt bölcsei és okosai elől is, úgy mai kor alázatot nem ismerő, sőt azt megvető, idézőjelben „bölcsei és okosai” elől is elrejtí Isten az Ő titkait, és a kicsinyeknek és alázatosoknak nyilvánítja ki.

Az Úr Jézus követése, a hit és az üdvösség, nem az anyagi javak bőségétől, vagy szűkös voltától függ. Nincs iskolai végzettséghez kötve! Nem ezektől függenek. Nem attól, hogy alsófokú, vagy középfokú, vagy felsőfokú, vagy egyetemi végzettségű az ember! Mert mindenféle végzettségű ember, sőt iskolai végzettség nélküli is követője lehet Jézusnak és eljuthat az üdvösségre is! Mert a mennyei Atya boldogító üzenetét, evangéliumát, örömhírét a kicsinyeknek nyilvánítja ki.

De vigyázzunk! Nehogy félreértsük Krisztus Urunk a mai evangéliumban hallott szavait. A kicsinyek nem azonosak a tanulatlanokkal! Mert **a magas képzettségű és a kevés iskolát végzett, egyformán kicsi az Isten előtt.** S ha az ember eme kicsinységének a tudatában van, ennek tudatával éli hétköznapijait, akkor a mennyei Atya nem elrejtí előle, hanem kinyilvánítja tanítását előtte, s megadja neki a hívés, a krisztuskövetés kegyelmét, s az üdvösséget.

Az igazi tudomány, az igazi életbölcseesség, a gyakorlati okosság, – Oh! Mennyit hangoztattuk már, és mennyit kell még hangoztatnunk napjainkban is, – hogy nem akadály, sőt előmozdítója a hitnek!

Hatalmas szép virágcsokrot lehetne kötni azokból a szép hitvallásokból, amelyek az emberiség legnagyobbjainak ajkáról hangoztak el. Professzoraim egy-egy tudós életét ismertetve, kommunista, ateista időben, hangsúlyozottan emelték ki egyik-másiknak a matematika, vagy fizika művei mellett teológia írásait is, s hitükről szóló megnyilatkozásait.

A tudományok művelői, a tudósok túlnyomó többsége minden korban, mély istenhittel járta és járja életútját, s éppen a vallásos hitükből fakadó alázatosságuk vezette és vezeti őket egy-egy újabb igazság, törvényszerűség, Isten titkainak a felismerésére.

Nem a tudáson, hanem az alázaton múlik, hogy hívő-e, vagy nem hívő az ember. Örök isteni, s tapasztalat igazolta igazság” Isten a kevélyeknek ellenáll, és az alázatosoknak adja az ő kegyelmét”. A Tőle kapott kegyelem alakítja át az ember értelmi világát Országa titkainak megismerésére, és az érzelmi világot: az imádására és szeretetére.

A mai evangéliumban, a szelíd és alázatos szívű Jézus, nemcsak hálát ad az Atyának azért, hogy a kicsinyeknek, az alázatos szívűeknek nyilatkoztatta ki az Ő igazságait, hanem hívja is az élet fáradt vándorait, mindazokat, akik görnyedezve hordozzák az élet terheit.

Az ember, különböző helyeken keresheti a felüdülést, a lélek töltekezését. A magányban, a természet ölében, csendesebben, vagy zajosabb üdülőhelyeken.

Úgy el szoktam nézni az üdülőhelyeken a kicsiny templomokat. Mennyi üdülő tér be ezekbe, mert érzik, hogy nemcsak a testnek, hanem a léleknek is szüksége van

üdülésre, megpihenésre és erőgyűjtésre.

Boldogok mindazok, akik fáradtak, s akiket az élet terheinek viselése arra indítanak, hogy az Úr Jézushoz meneküljenek. Ő felüdíti őket, és megkönnyíti teher viselőéletüket.

Hisszük, hogy nemcsak az egyének, hanem egy közösség, egy terheket viselő nemzet életét is. Ha Jézushoz fordulunk, akkor a szegények sorsa is enyhülni fog, és jobbra fordul. Egyre többen lesznek ugyanis azok, akik csökkenteni akarják az álnok testvérek által vállukra rakott terheket, adókat, s rezsi költségeket, és nem elvenni akarnak tőlük, hanem adni szeretnének nekik, hiszen tudják, hogy mindazt, amit egynek is tesznek a legkisebbek közül, azt Jézusnak teszik.

Az Úr Jézus szabadon idézett szavaival: Mindannyian, akik belefáradtunk az élet kemény küzdelmeibe, jöjjünk Jézushoz, és Ő felüdít bennünket, erőt önt belénk, s lelkünk is nyugalmat talál.

Ámen

Dr. Frajka Félix